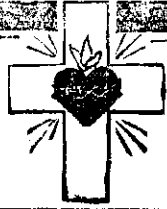

Duminica

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Broul de distribuire: Librăria Asociației
Sighet, Piața Unirii No. 25.

Prețul unui exemplar : 2 Lei.

Redactor responsabil : T. Berinde

Abonamentul pe un an : 100 Lei.

Rezultate

În Asia, în anul 1800, încă abia că erau 1000 de misionari catolici. Azi numărul lor e de 13000, căror le sunt în ajutor încă 5500 preoți indigeni.

După o informație oficială a anuarului misiunilor pentru anul 1937, se găsesc în China 3 milioane de catolici față de 450 milioane de locuitori de alte confesiuni. În 1907 catolicii erau numai 1 milion, în 1920 numărul lor se dublase. În 1935 vechi misionari au căpătat în ajutor alți 155 preoți străini și 88 indigeni. La al 34-lea Congres Eucharistic Internațional ținut în anul trecut, peregrinii catolici Chinezii, erau conduși însuși de episcopul lor indigen, Yu-Pih Paul. Iar acel congres pe continentul Asiei era ținut pe insulele Filipine la Manila. Cei mai mulți răniți, îngrijiți de catolici, cer înainte de moarte să fie botezați. Universitatea iesuită „Aurora” din Shanghai, ca și cele mai multe școli catolice, s’au transformat în spitale militare.

În Indii, numărul preoților indigeni e mai mare, ca și numărul misionarilor, carii sunt în număr de 2,142. În Tokio, — capitala Japoniei, — în luna Noemvrie a. tr. s’a celebrat aniversarea de 25 ani a înființării Universității catolice, având facultățile de filosofie, comerț, economia națională, ziaristică și limbile străine. Au participat la aceasta serbare, pe lângă delegații Germa-

niei, Italiei, Belgiei și Poloniei și reprezentanții guvernului Japonez.

Din numărul total al populației în Asia, 997 milioane, sunt numai 27 milioane creștini, iar dintr-eceștia abea 1/2 catolici. Și trebuie să știm că Asia are o întindere mai mare decât Europa cu Africa împreună. Deci e încă mult de făcut și muncă gigantică incumbă bisericii lui Hristos, chemată la sfințirea lumii.

În Africa, în inima Saharei, — pustietatea cea mai mare, de pe întreg pământul, având o lungime de 5200 Km. și lățime de 1500 km. — acum nu de mult s’a servit prima Sf. Liturghie. Într’o garnizoană italiană lipsa preotului. Părintele franciscan cu numele Lagorio, plecând din Bengasi — în coasta Africii de Nord, — cu avion, înzestrat cu toate cele de lipsă, pentru a putea face o Sf. Slujbă, după un zbor de 5 ore, în înțelesul cel mai strict al cuvântului, în mijlocul acestei pustietăți a servit o Liturghie, într’o căldură de 52 grade, în umbră, fiind altarul ridicat într’un hangar. Putem închipui bucuria soldaților credincioși.

Că în Abisinia, cucerită de soldații italieni se desvoaltă cultul zidirii bisericilor, e de sine de înțeles. Insuși acești soldați au început zidirea capelilor, apoi le venea în ajutor și Musolini cu ajutoare însemnate și câte 2—3 milioane lire într’un an din al său propriu, deja, pentru zidirea bisericilor. E de notat, că toate sumele necesare pentru prime-

le zidiri le-au adunat ofițerii și soldații, făcând ei toate planurile și lucrările.

În anul 1930 s’a ținut

Congresul Eucharistic Internațional în Africa de Nord — în străvechiul oraș Karthago.

Aceea ce nu ne folosește

se face din partea unor oameni inconștienți pe cari trebuie să-i denunțăm opiniei publice, cu atât mai vârtos, că fără scrupul și fără ca să-și dea seama de urmările ce nu întârzie a se arăta, se folosesc de numele unor oameni, la a căror bunăcredință nu încapă nici o îndoială. Vorbă de preotul Traian Bucurescu din Ferești, care își pune în slujba sa guardul comunal, ca să trimită citații primarilor din plasa Șugatag, invitându-i, ca să se prezinte la el, căci are de a le comunica chestiuni urgente. Acțiunea preotului Bucurescu de a converti în mod forțat credincioșii bisericii române—unite la biserica ortodoxă, formează un pericol de dezagregare al românismului în satele românești din nordul Ardealului, care nu poate să ducă decât la un rezultat nefast pentru elementul românesc din această regiune.

Noi lăsăm la aprecierea opiniei publice românești și mai ales la aprecierea Dlui prefect col. Vasiliu și a Preasfinției Sale Dr. Vasile Stan episcop procedura, fără păreche și de o îndrăzneală nemai pomenită a numelui preot care s’a folosit de numele lor (și noi știm că abuziv, doar am citit cu deplină satisfacție desmințirea dată de Domnul prefect în Frontul Maramureșului din 14 Ianuarie, iar în ce privește persoana Preasfinției Sale Dr. Vasile Stan, suntem convinși, că așa ceva nu poate să pornească dela un episcop, înzădar ar vrea preotul Bucurescu să imbecile lumea cu apă rece).

Dar să lăsăm să vorbească primarii! Iată ce spune unul: Subsemnatul declar, că în ziua de 3 Ianuarie 1939 s’a prezen-

tat la mine guardul comunei Ferești în drum, cu o scrisoare dela preotul ortodox Traian Bucurescu din Ferești prin care m’a invitat să mă prezint la domiciliul lui în Ferești pentru a-mi comunica niște chestiuni urgente. Deci știam, că nu este autoritate care să-mi impună din punct de vedere administrativ, totuși m’am prezentat la locuința Dsale, însoțit de... din... În discuția la care ne-a angajat preotul Traian Bucurescu din Ferești ne-a spus următoarele: „Dta... ești primarul comunei... și ca să și poți menține postul de primar, trebuie necondiționat să-ți faci imediat trecerea la religia ortodoxă—pentru a dorința M. S. Regelui este, ca toți slujbașii să fie de religie ortodoxă.

La obiecțiunea ce i-am făcut, că și noi suntem români și că se s’ar întâmpla cu preoții noștri uniți, Dsa a răspuns, că din punct de vedere administrativ girează toată plasa Șugatag și că dacă preoții n’ar îmbrățișa religia ortodoxă vor fi trimiși în Ungaria sau în Italia la Papa.

Dsa — declară mai departe primarul din chestie — a prezentat o listă a tuturor primarilor din plasa Șugatag, cari trebuie ca să se prezinte la Dsa pentru a le pune în vedere, că nu pot fi „primari” decât dacă vor îmbrățișa religia ortodoxă, că aceasta este dorința M. S. Regelui.

Spune apoi părintele Bucurescu, că după instalare P. Episcopul Dr. Vasile Stan a avut o convorbire cu Dl. Vasiliu Prefectul jud. reș. în care s’a discutat, promis solem, că de acum primarii din județ vor fi numai din acei, cari vor îmbrățișa legea ortodoxă.

Până aici declarația primarului.

Iată încă o declarație făcută de martori vrednici de toată încrederea:

Părintele Bucurescu a afirmat în fața noastră, că o înaltă persoană a fost trimis la Papa, unde a spus următoarele:

„Papo! poruncește uniților să se facă ortodocși, căci dacă

nu, și-i vom trimite aici, ca să-i duci în Abesinia”.

Așa grăit-a părintele Bucurescu din Ferești, în anul Domnului 1939, la început. Maramureșul însă e înțelept, nu se lasă îmbătat cu apă chioară și mai are și o credință și încă sfântă, care înfruntă „năzbâțiile” popii Bucurescu.

Originea autocefaliilor

de Grigore Dancuș teolog absolvent.
(Urmare)

11. De aci încolo nu voi iurista așa de amănunțit asupra faptelor istorice, deoarece sunt cunoscute de toți acei cari au făcut ceva carte și au mai citit câte ceva din trecutul bisericii. Evenimentele bisericesti întâmplate sub Foțiu și Cerularie au fost date publicității, prin reviste și ziare bisericesti, de nenumărate ori, deci voi trece peste amănunte, amintind numai ceea ce este în strânsă legătură cu subiectul pe care-l tratez.

Amintisem mai înainte că odată cu urcarea lui Leo III (716) pe tronul împărătesc al Constantinopolului, începe o eră nouă în istoria bisericii Răsăritului. Dela acest împărat începând, puterea bisericii din Răsărit este sortită unei subjugări împărătești. Am văzut mai înainte isprăvile lui Leo III și acum iată-le pe ale lui Mihail III, supranumit Bețivul.

Acest împărat, care mai mult timp era în stare de anormalitate, împreună cu unchiul său Bardas, din motive scârnavе, binecunoscute lumii culte, depune din scaunul Patriarhiei Constantinopolului pe Sf. Ignatius și pune în locul lui pe un laic, pe înțeleptul dar preavicleanul Foțiu

care va face pași gigantici spre autocefalie și chiar spre primatul universal.

Tupeul acestui înțelept al „lumei acesteia” merge până acolo, încât la Conciliul din Constantinopol (861) falsifică scrisoarea Papei Nicolae I în felul următor: „...după Sfintii părinți și obiceiul bisericesc nici o judecată nu poate fi privită de definitivă fără a fi întărită de bisericile din Roma veche și Roma nouă (Constantinopolul), pe când Papa amintise numai de Roma veche.

Cine nu vede că prin această falsificare reînnoeste canoanele 3 Constantinopolitane (381), 28 Calcedonien (451) și 36 Trulane (692)? cari toate n-au fost aprobate de Roma, după toate demersurile Constantinopolului, dupăcum s'a arătat la timpul său în decursul acestei lucrări. Dar obrăznicia lui Foțiu nu se oprește aci, ci într-o epistolă către Bulgari, din anul 867, între alte acuze aduse Romei, mai face și declarația că: „...prin mutarea reședinței împărătești dela Roma la Constantinopol, s'ar fi mutat și puterea arhierilor, așa că șef al bisericii acum ar fi arhierul

Constantinopolului, iar nu cel din Roma.

Prin această declarație Bizanțul și-a ajuns culmea îndrăznelii și al orgoliului. Iar pentruca Foțiu să și poată duce la îndeplinire această declarație, la anul 867 într'un sinod afurisește și depune pe Papa. Și pentruca această afurisire și depunere să devie fapt real, trimite toate actele conciliului spre aprobare împăratului Ludovic II, crezând că prin aceasta îl va măguli și astfel i-i va ajuta să și îndeplinească planul.

Iată de ce este în stare patriarhul cetății împărătești, să se supună de bună voie, el care deține puterea spirituală, împăratului care deține pe cea materială.

Iată pasul care a dus la

prăpastia de azi biserica Răsăritului, la halul din care nu se poate descurca după toate sforțările autocefale. Este și natural să nu se poată descurca, căci odată ce materia a ajuns deasupra spiritului, cu greu va renunța la acest primat, care-i servește de minune.

Dar după toate aceste svârcoliri, totuși Foțiu își ajunge ținta numai în parte. Anume, văzând Papii nesațitul bizantinilor după onoruri și locurile cele înalte, asemenea fariseilor din timpul Mântuitorului, compătindu-i, le acordă în Conciliul din 869 (Constantinopol) prin canonul 21, locul al doilea în patriarhie, deci imediat după Papa.

(Va urma)

Rugă

Din sufletul meu ros de mari păcate și năcutușat până mai eri în rele voi tu smulge, Doamne, cântecele mele și'n rugăciuni schimba-le-voiu pe toate.

Zăgaz voi tu pune patimii rebele și desbrăcat de-a lumii răutate la poarta Ta insetușat voi tu bate și'n urma mea lăsa-voiu toate cele.

Mă voi tu închide'n dreapta Ta credință și dacă jertfă cere-mi vei vreodată viața mea, eu și-o voi tu da, curată în heină de ncercată pocăință.

Smulgând sămânță răului din mine așa vreau, Doamne, să mă'ndrept spre Tine.
Ianuarie 1939.

Emil Al. Micle

Adunarea generală a Asociațiunii Cultului Preasfintei Inimi din Sighet a avut loc în ziua de 15 Ianuarie crt. a luat parte majoritatea membrilor. După ce președintele constată că membrii în cursul anului

trecut și-au îndeplinit obligațiile luate de bună voie cu sfintețenie, îndeamnă membrii, ca în anul ce vine să fie și mai zeloși și să se silească a aduna cât de mulți membri la acest apostolat al rugăciunii.

Hristos Rege

(Urmare)

Hristos e rege dela naștere. Hristos e fiul lui Dumnezeu. E Dumnezeu adevărat, de aceeași ființă cu Tatăl. Deci dacă recunoaștem că Dumnezeu e creatorul, susținătorul, guvernatorul lumii, în care nici un om cu minte sănătoasă nu se poate îndoi, atunci Hristos fiind de aceeași ființă, este și El întocmai domnitor.

Magii sosiți la Vifleim întreabă după nou născutul împărat al Iudovilor. Nu pe un fiu de rege, ci îl caută pe însuși regele cel născut. Deci Hristos a câștigat și ca om, putere regală dela Tatăl, și puterea aceasta o are nu numai pe pământ, dar i se extinde această putere și în veșnicie. La suzul numelui Lui, ingenunchiază toți cei ce sunt în ceruri

și pe pământ precum și cei de sub pământ. Ingerii îl adoară, diavolii tremură în fața și în chip de om. Gottfried Boillon în anul 1099, ocupând Ierusalimul, a devenit rege din Ierusalim.

Ioan Corvin, doborând semiluna de pe tururile Belgradului și mântuind tot creștinismul de năvălirea turcilor, din recunoștință, a devenit guvernatorul unui neam străin de sânge roman, iar după moartea lui, fiul său Matia, a fost ales de acelaș popor rege.

Deci poate cineva să devie rege dacă iese învingător dintr'un războiu just.

Ori, știm că Satana în paradis, cu viclesug și cu minciună a învins și a subjugat sufletul omenesc. Aceasta însă era o biruință nejustă, iar urmarea ei era chiar dezastruoasă. Omenirea a plâns și tânguit timp de 4000 de ani când în sfârșit a venit fiul lui Dumnezeu, să dis-

trugă opera Satanei. În această luptă, Hristos era mai tare. Iar ca această biruință a Domnului să fie mai deplină și mai evidentă, Satana a fost silit să și recunoască înfrângerea. Ce avem noi cu tine? Ai venit ca să ne nimicești? Spun ei. Știm cine ești. Sfântul ales al lui Dumnezeu.

Acestea nu sunt nicidecum cuvintele învingătorului. Diavolul înzădar îl roagă. Hristos care de altcum nu lasă nici o cerere justă neascultată, în acest caz e neînduplecat, nu cunoaște nici o cruțare, nici o milă. Li se prezintă în întreaga lui Majestate de Domn și Domnitor, pentrucă lupta era justă și învingerea justă. Astfel Hristos e regele omenirii, pentrucă a smuls-o din ghiarele diavolului și a condus-o într'o împărăție nouă, mai frumoasă și mai glorioasă.

În epoca sângeroasă a năvălirii popoarelor, imperiul Roman de câte ori a ajuns în

pericol de a fi nimicit de Germani? Că aceasta nu s'a întâmplat așa, e meritul Papilor Leo I și Ștefan III. cari numai prin înfățișarea lor maiestooasă, dar cu credința vie și încredere nemărginită în Dumnezeu ce radia o superioritate dumnezeiască, au stat în calea cuceritorilor și astfel nu numai că îi opriră în înaintarea lor, ci îi siliră să se retragă. Și fiindcă Papii adeseori au mântuit astfel orașe și țări de asuprirea altor neamuri străine și mai puternice acestea s'au pus de bunăvoie sub stăpânirea și ocrotirea lor. Așa s'a urzit Statul Papal, câștigând și putere lumească.

Germanii, Hunii, Tătarii făceau feroase măceluri și pustiiri pe ori unde treceau. Însă ce erau acele pustiiri față de consecințele ce trebuia să le sufere omenirea pentru neascultarea protopărinților în paradis? Drent acea cu tot dreptul s'a putut numi pământul: valea plângerilor.

IMPREUNA CU BISERICA

Se constată apoi, că numărul membrilor activi e 128. In cursul anului trecut au murit dintre membrii patru și anume: Matus Maria, Toma Catarina, Stej Floare și Axente Sabo. Pentru odihna și fiertarea păcatelor lor se va celebra o sfântă Liturghie în ziua de 20 Ianuarie, Vineri la orele 7 dimineața. Doamna Cornelia Marina, casiera societății face dare de seamă, despre starea cassei. Din taxele de membru s'au adunat 3875 Lei. Din aceasta sumă s'a confecționat un prapor al Cultului Inimii, care a costat 3212 Lei, deci la sfârșitul anului — nefiind alte cheltueli — în casă au mai rămas Lei: 663. Adunarea a aprobat apoi, ca în acest an, cel mai târziu până la Paști, asociația să cumpere un rând de haine negre pentru biserică.

Scoala populară din Desio, orașul de naștere al Preafericitului Papa Piu XI, a fost condusă pe vremuri de preotul Volontiere. Acesta încurând a avut multă bucurie în inimosul și bunul elev Achile Ratti, care și-a îndeplinit datorițele de elev cu conștiințiozitate și din acest motiv a fost supranumit de colegii săi: bătrânul. Achile a primit acest titlu cu seriozitatea unui bătrân. Achile avea un unchiu, Damiano, care a recunoscut aptitudinile nepotului și l-a trimis pe copilul de zece ani la gimnaziul din Manza. Copilul silitor a învățat bine; vacanțele le-a petrecut la unchiul său iubit. In acest timp a învățat Papa Piu XI. limba germană, dela colegii săi elvețieni și din acest motiv a fost supranumit de tinerii italieni: neamțul. Achile a răs numai de poreclele ce i se puneau. El avea mângâiere și mulțumită, că putea să învețe limbile streine.

Insă Domnul s'a îndurat de poporul său și a venit ca să-l facă fericit jertfind chiar și viața sa proprie pentru ei. Cu cât mai jos a căzut omul, cu atât mai sus vrea să-l ridice Domnul, precum pe Petru, l'a ridicat la cea mai supremă demnitate cu toate că el de trei ori s'a lăpădat de El. Pe Petru l'a pus de locștilorul său și nu pe zmeritul Ioan, cu sufletul său ingeresc.

Hristos a răscumpărat nu numai o singură țară, un singur neam, El a răscumpărat omenirea întreagă, deci e demn și just ca pe Hristos să-l recunoască de rege omenirea întreagă.

Oare unde a mai fost vreodată un împărat care ar fi salvat atât de maiestos un popor destinat peirei, să-i fi arătat și drumul, spre fericirea veșnică?

Hristos e rege și pentru aceea pentru că este ales de însuși poporul său.

Baza cea mai sigură a re-

Și intrând trecea prin Ierihon. Și iată un om. anume Zahciu și acesta era mai marele vameșilor și era bogat. Și căuta să vadă pe Isus cine este și nu putea de popor, căci era mic de stat. Și alergând înainte, s'a suit într'un sicomor ca să-l vadă, căci pe acolo era să treacă. Și dacă a venit la locul acela, ridicând Isus ochii, l-a văzut, și a zis către el: „Zahce, grăbește de te pogorâ, căci astăzi în casa ta trebuie să rămâi”. Și grăbindu-se, s'a pogorit, și la primit pe dânsul bucurându-se. Și văzându-l, toți cârteau, zicând, că la un păcătos a intrat să sălășluiască. Iar Zahciu stând, a zis către Domnul: „Iată jumătate din averea mea o dau săracilor; și de am nedreptățit pe cineva cu ceva, îi întorc împătrat”. Și a zis Isus către el: „Astăzi s'a făcut mântuire casei acesleia, pentru că și acesta fiul lui Avram este. Căci a venit Fiul omului să caute și să mântuiască pe celce era pierdut”.

Multă mizerie este în viața omului. Inima de multe ori se strânge de compătimire, când forțată de împrejurări vede suferințele acelor, pe cari îi iubeste și dela cari cu brațele

înținse ar îndepărta durerea, dacă ar putea.

Cât sunt de compătimii bolnavii, cari ani de-a rândul zac în pat. Câtă suferințe cauzază reumatismul, durerea de dinți și sutele de variații ale boalelor. Câte de mult îi compătimim pe orbi! **Decât acesția sunt mai de compătimii bolnavii sufletești.** Pentru că trupul poartă în sine germenul morții. Sufletul însă este nemuritor. El dă și trupului viață. — Câți sunt ai căror trup e o ruină, iar sufletul lor e plin de viață, de voință, de veselie nevinovată, e o silință neincetată către Dumnezeu! E cu atât mai dureros, dacă sufletul se îmbolnăvește!

Boalele sufletului sunt de atâtea feluri, de câte este păcatul.

Vindecarea sufletului se face prin mărturisirea sinceră a

păcatelor, cum a făcut Zacheu. Ca să ne putem scuti sufletul de boalele lui, de păcate, și sufletul odată bolnav să-l putem vindeca, trebuie să apreciem un mare adevăr: omul, care în mărturisire cu voia reface vreun păcat, cu nedreptate scade din mărirea lui Dumnezeu. In sf. Scriptură mărturisirea umilită e indicată cași lauda lui Dumnezeu. Ieremia zice jidovilor păcătoși: **Cântați lauda Domnului Dumnezeului vostru, până nu vine întunecare ul, adică mărturisirea vă păcatele, ca nu cumva să muriți cu ele.** Chiar și farizeii poruncesc orbului, care și-a recăpătat vederea: **Dă mărirea lui Dumnezeu! — adică: spune drept, mărturisește, cine te-a vindecat?**

Cardinalul Hugo zice: **păcătosul, prin mărturisirea păcatelor recunoaște, că nu Dumnezeu, ci el este făuritorul păcatului, — iată așa servește mărturisirea spre mărirea lui Dumnezeu.**

Dacă un fiu de rege ar fi pârât înaintea părintelui său ca trădător, iar tatăl regesc neștiind că acuza e nedreaptă l-ar judeca pe propriul său fiu, oare n'ar servi spre mărirea nevinovatului, dacă, trădătorul adevărat și-ar recunoaște vina și așa fiul de rege ar scăpa de moartea rușinoasă?

Hristos asemenea, a venit în lume, ca să poarte pe umerii săi păcatele omenirii; a fost judecat cași un păcătos... a fost pârăsit chiar și de dumnezeul său Tată, a golit până la fund paharul suferințelor!

Dacă păcătosul în fața pre-

galității este încrederea și devotamentul.

In evul mediu multe popoare germane își alegeau monarhul. Fericite vremuri, când capul statului își găsea mândria și gloria, să servească și să fericască poporul său. Hristos a lăsat omenirii alegere liberă. Astfel s'a putut întâmpla, că betleemiții l'au denegat, magii l'au căutat și i-au adus omagiile lor, Herode l'a urgisit, tineretul și femeile evlavioase s'au alăturat de El, s'au îngrijit de El, până când fariseii și arhireii au ațîțat poporul în contra lui și l'au răstignit.

Impărăția Lui nu e din lumea aceasta și nu o impune cu armă nimănu. Impărăția lui Hristos este țara iubirii și a încrederii. Nu constrânge pe nimenea ca să-l urmeze, ba din contră, celor cari vreau să l'urmeze le impune serioase, — la prima aparență chiar destul de severe legi și porunci. De multe ori trebuie să

poarte câte o cruce, trebuie să treacă peste ispite și încercări destul de dificile, sunt prigo-niți, de multe ori trebuie să-și jertfească chiar și viața acela care vrea să ajunge în împărăția Lui. Acela care vrea să urmeze steagul lui acela trebuie să-și facă alegerea din voința lui proprie.

Deci, Hristos este într'adevăr rege, împăratul împăraților. Și precum domnitorii lumesti pe lângă titlurile lor au și drepturi, la fel și Hristos e de fapt rege, și își exercită în mod simțitor și de fapt, puterea și drepturile lui. El stăpânește rațiunea omului, care trebuie să se aplece cu credința smerită în fața adevărului dumnezeesc; stăpânește voința omului, care trebuie să ingenuchie în fața lui Hristos. Rege. Dar acestea nu sunt atât de grele. El însuși ne asigură: Jugul meu este blând, sarcina mea e ușoară.

Legile lui Hristos ne in-

dică singurul drum sigur spre fericirea vecinică. El stăpânește și inima omului. E cel mai bun, cel mai frumos lucru, ceea ce pretinde dela noi, inima noastră, iubirea noastră. Câți împărați au fost, câți conducători de popoare, cari au pre-lins dela partizanii săi bani și multe altele, numai ca ei să fie cât mai puternici și să se ridice cât se poate de sus.

Hristos nu pretinde dela noi nimica de acest fel, el nu are lipsă de lucruri asemănătoare, ba din contra, el a dus numai jertfă pentru omenire dela ieslea din Viflaim și până la cruce. Și noi să nu fim recunoscători și credincioși supuși ai Dinsului? Dacă lumea l-i zice: Nu te vrem, să spunem noi: cu cât mai mult uită lumea de El, și îl disprețuește, cu atât mai adâncă să fie ardarea și iubirea noastră.

Hristos domnește în familie, în Stat, în viața popoare-

otului, care este în locul lui Dumnezeu, va zice: Părinte, eu sunt păcătosul, eu am meritat toate suferințele acele, pe care Isus le-a pățit pentru mine, oare nu mărturisește el atunci lângă nevinovăția lui Isus?

Pentru aceea e mai mare bucurie în cer pentru un păcătos care se întoarce, decât de 99 drepti.

E deci mare greșală a rețace păcatul, de vreme ce mărturisirea lui face mare bucurie lui Dumnezeu. Să ne amintim numai mărturisirea lui David, al tălharului răstignit la dreapta lui Hristos: noi cu dreptul suferim, căci faptele noastre au fost rele, acesta însă nici un rău nu a făcut. Ce a fost răspunsul la aceasta mărturisire? „Azi împreună cu mine vei fi în rai!”

Ne mai trebuie ceva? Lui Zacheu tot atât i s'a dat pentru părerea de rău și sincera mărturisire. Deci să ne mărturisim și noi cu credința lui și atunci vom auzi și noi: „astăzi s'a făcut mântuire casei acesteia”.

Din viețile sfinților.

Sf. Agnes Fecioară și Martiră

Agneș se născu în Roma din părinți nobili și bogați. La înfățișarea din afară era foarte frumoasă. Sufletul ei însă era cu mult mai frumos. Iubirea ei aprinsă față de mirele ceresc îi împodobește atât sufletul candid cât și trupul de o lumină cerească. La vârsta de zece ani viața și-o jertfi lui Dumnezeu prin votul curăției perfecte și gustă deliciul răpirii cerești. Amabilitatea ei plăcută aprinsă în tinerii cei mai distinși ai Romei dorința de a câștiga inima și mâna ei în căsătorie.

lor. Și încă cât de blând, calm și simplu și sigur. Nu are lipsă de niște conferințe de pace și de dezarmare, nici de alte organizații similare, pentru ca să scoată cereva neam din vre-o incurcătură; recere dela ai săi numai încredere în El și iubire și toate sunt în perfectă ordine.

Unde Hristos e recunoscut de conducător, unde El iubesc, acolo e de odată și pace și fericire. Unde se lapadă de El, acolo a și început decăderea imoralității, desfrâul deci: prăbușirea și nefericirea.

Hristos a întemeiat și în această lume o țară. Este al Lui, întregul glob pământesc. Toate vin din mâinile Dănsului, aerul, apa, și lumina. Cu totul depindem de El, el este domnul și stăpânul nostru. El poruncește cu mai mare putere, decât cea împărătească forțelor naturii, vântului, liniștește marea furtunoasă, alungă slă-

Fiul prefectului își puse în gând să o câștige cu orice preț. Li povesti focul inimii sale. Li deschise comori de bijuterii juvaerice și odoare. Agneș însă îi zise politicoasă dar hotărât: „Muritorule, nu pot primi iubirea ta, altul este care deja mă iubeste de mult pe acela. L iubesc. Viața lui este nemuritoare. Noblețta lui cea mai înaltă. Puterea lui fără margini. Frumusețta lui este veșnic strălucitoare. Iubirea lui este gingașă. Bunătatea lui este nemărginită. În brațele acestuia rămân fecioară pe vecie, pe acesta unul îl iubesc totdeauna”. O adâncă tristețe dureroasă se coborî în inima falnicului tânăr, ca după un paradis pierdut. Dorința înfrântă cu desnădejdea vestezi frăgezimea proaspătă a tânărului. Amărăla acestui chin îl îmbolnăvi. Tatăl îngrijat de sănătatea unicului fiu, rugă pe Agneș printre lacrimi să nu disprețiască iubirea fierbinte a bolnavului. Ea însă rămese credincioasă primului său mire. Prefectul mâniat pentru acest dispreț făcu cercetări, cine ar fi acel mire mistic și află la urmă că Agneș este creștină. Numai decât o chemă la judecată. Se prefăcu că regretă trecutul ei contra religiei statului. Prin vorbe de înflăcărare făcătoare o indemnă să jertfească idolilor. Agneș alungă îndată estfel de indemnuri contra religiei creștine catolice. Judecătorul schimbă tonul. Aduse înainte banca de chinuri, biciurile cu ghiare de fier la capete, clestele și toate uneltele de chin. Apoi strigă cu furie: „Încăpăținarea ta față de idoli este vrednică de moartea cea mai grozavă: însă de vei vrea să jert-

biciunile trupului și sufletului re-ia prada dela moarte. Care împărat din lume va fi putut să facă așa ceva?”

În ziua Rusalțiilor norodul îi strigă: „Osana!” El însă vrea să fie regele inimilor. Pentru aceasta nu-l-au voit evreii. El și-a ales oameni simpli de apostoli, și nu de obârșie regală sau arhiresc, iar aceștia au cucerit inimile oamenilor, după ce i-a pornit pe drum, cu cuvintele: „Mi s'a dat mie toată puterea și în ceruri și pe pământ, pentru acea mergeți și învățați toate popoarele.”

Acești oameni simpli, neștiutori de carte au plecat fără traistă și fără pungă și ca urmarea învățături lor și ei drept urmașilor lor s'a născut o împărăție, o țară nouă: creștinismul, care la început s'a lărgit încet-încet, din cauza că împărații romani, evreimea și înșiși oamenii cu concepția și viața lor păgână și egoistă chi-

fești idolilor, vouă avea milă de tinerețta ta”. Agneș răspunse cu fața senină: „Nu cruța tinerețta mea, de compătimirea ta n'am lipsă. Credința nu stă în ani ci în conștiință. Dumnezeu cel atotputernic nu cercetează vrâsta, ci gândul și inima curată a acelora cari îl preamăresc”.

Cu niște răsuri diavolești judecătorul își bătu joc de ea: „Ha, ha, nu vei muri, ci mai întâiu în casa de desfrâu va trebui să fii necredincioasă mirei tău”. Cu dispreț răspunse tânărul: „Nu mă inspăimântă amenințarea ta. Isus Hristos este foarte credincios și îngrijat de nevinovăția miresei sale. Îngerul său mă va apăra cu braț puternic. Tu mă poți chinui, poți vărsa sângele meu, mă poți omori; dar trupul meu pe care eu l-am jertfit lui Hristos, nu vei ajunge niciodată să-l profanezi.”

Porunca judecătorului se împlini. Isus Hristos însă nu părăsi pe credincioasa mireasă în această situație groznică. În mod minunat îi crescă părul peste tot trupul din creștet până în tălpi și o îmbracă astfel ca o haină; o strălucire cerească o înconjură așa că nimeni nu-i putea vedea trupul. Fiul prefectului a vrut să o violeze cu forța, dar îngerul Domnului îl omori. Moartea fiului și intristarea tatălui au provocat intristare generală. Mulțime de popor se adună și strigă: „În foc cu aceea vrăjitoare fără zei”. Agneș în mijlocul flăcărilor rămase neatinsă și lauda cu glas tare pe Dumnezeu care o apăra. La această vedere toți cei de față se umplură de spaimă și mirare. Ei rugară pe Agneș ca ea să

ar, cu zeii lor desfrânați; cu urgia lor prigonitoare, cu fiare sălbătice voiau s'o știrbească deja în germene, aceasta țărișoare mică, care încetul cu încetul dezvoltându-se totuși s'a lărgit astfel, încât a ajuns azi să aibă cei mai mulți supuși. Este însă adevărat că aceasta țară, nu este chiar o țară lumească.

Căci ce este esența creștinismului? Nu este alt ceva, decât:

Învingerea sufletului, asupra trupului, a superiorității asupra inferiorității. Învingerea omului, asupra dușmanului intern al eului propriu. Biruința iubirii, asupra urii. Sacrificarea eului, în favoarea altuia, biruința abnegației asupra plăcerilor desfrânate, biruința omului adevărat, asupra diavolului.

Dacă însă recunoaștem pe Hristos de Rege, în acest caz, trebuie să ne dăm silința ca să fim cât se poate de mult asemănători Lui. Să se trăze-

se roage la Dumnezeu său pentru învierea fiului prefectului. Cu adevărat suflet creștinesc ea răsplăti răul cu bine. Ingenuchie la rugă, atinse pe tânărul neînsuflețit: Acesta îndată învie și preamări pe Dumnezeu creștinilor. Pentru această faptă bună judecătorul vru să elibereze pe Agneș, dar preoții păgâni l-au amenințat cu mânia împăratului dacă nu va pedepsi pe insultătoarea zeilor. Omul laș judecă pe făcătoarea de bine față de fiul său la moarte cu sabia. Agneș se bucură foarte. Fața ei strălucea de frumusețta nemai pomenită. Ea ingenuche. Se rugă domol. Își plecă apoi capul pentru a primi lovitura de moarte. Mulțimea se liniști. Mii plângeau. Insuși călăul tremura până fu încurajat de către inșag Agneș. Astfel fu tăiată ca o mielusea sf. Agneș pentru credința catolică și pentru Mielul lui Dumnezeu, Mirele său ceresc în anul 304 după Hristos.

Părinții îi înmormântară trupul și priveghiară mult plângând la mormânt. Sfânta Agneș li s'a arătat în strălucire cerească având alături un miel alb și fiind însoțită de mai multe tinere zise: „Nu vă intristeți pentru mine ca pentru o moartă. Bucurați-vă căci sunt mireasa aceluia pe care l-am iubit pe pământ. Mă bucur de fericire nesfârșită în toată veșnicia.” Împăratul Constantin zidi pe mormântul ei o biserică frumoasă în care și azi an de an se binecuvântă 2 mei albi din lăna cărora se fac palii cari după ce a stat pe mormântul sfântului Petru, de către Sanctitatea Sa Papa sunt trimiși Patriarhilor și Arhiepiscopilor ca semn al plenitudinii înaltei puteri preoțești. Traducere din l. germană.

Ierom. Iosif Miclea O.S.B.M

ască și în noi o înnumită majestate regească.

Iar dacă totuși ne biruește Satana, să-i strigăm cu curaj și categoric: Na-ți voi sluji. Iar dacă se întâmplă, că ne înving necazurile cele multe, nedreptatea și altele, să nu ne pierdem nădejdea, să zicem cu capul ridicat și cu toată încrederea: Totuș cred în Tine, Doamne, fie voia Ta! Iar, când forța brutală ne strânge în genunchi, să zicem și atunci cu majestate, cum ziseră și martirii: Non flectori! Nu mă aplec!

Să-l recunoaștem deci pe Hristos de rege, regele sufletelor și al inimilor, să ne supunem cu credința fermă, cu încrederea neclintită și cu iubirea înflăcărată să-i fim supuși vrednici, să-l urmăm între toate împrejurările vieții noastre, să fim mândri că l-am avut de rege, strigând cu toții: Trăiască Regele—Hristos!

Traducere după conferința D-lui Prof.

Emeric Șimoncovi